

Bakker Filip Verstraeten en mama Agnes

“In 132 jaar werd in onze familie nooit iemand gedwongen om in de bakkerij te stappen”

Bakkerij Verstraeten in Beveren is al 132 jaar in handen van dezelfde familie. Vandaag runnen Filip (25) en zijn mama Agnes (50) de zaak. Filip is de vijfde generatie. Mama heeft het te druk in de winkel voor het interview. Dus voert

Filip het woord: “De bakkerij komt van mijn vaders kant. Jozeph Verstraeten richtte ze in 1884 op, samen met zijn zussen Marie en Leonie. Zijn zoon nam de bakkerij

over. Omdat die geen kinderen had, ging ze naar mijn grootvader. De bakkerij bevindt zich nog altijd op dezelfde locatie, al is ze wel een paar keer vernieuwd.”

“Mijn vader is overleden toen ik nog op de bakkersschool zat. Zo komt het dat mijn moeder en ik de zaak leiden. We zijn beide eigenaar. Mama is verantwoordelijk voor de winkel, waar zes mensen werken, ik voor het bakkersatelier, waar ook zes mensen aan de slag zijn. Maar grote beslissingen nemen we samen. Toen ik zeven jaar geleden startte, was ik rebelser en hadden we af en toe conflicten. Ik wou het op mijn manier doen. Gelukkig was er het nuchtere, ervaren verstand van mijn moeder.”

“Ik heb even overwogen om fruitkweker te worden – mijn moeder komt uit een fruitkwekersfamilie. Maar al snel koos ik voor de bakkerij. Ik doe mijn job graag. Elke dag start je weer van nul en maak je een creatief proces door. In de familie hebben ze nooit iemand gedwongen om in de bakkerij te komen, het is een zware stiel. Er was toevallig altijd iemand die de zaak verderzette. Mijn oma langs moeders kant is 77 en komt nog elke dag om half zes naar de winkel. Zij maakt de slaatjes. Ook mijn tante Chantal, mama's tweelingzus, werkt hier hard.”

“Ik ben vrijgezel, dus voorlopig geen opvolging in zicht. Maar ik ga mijn kinderen zeker nergens toe dwingen. Wie bakker wordt, moet vroeg opstaan en veel weekends werken. Dat is niet evident voor je privéleven. Daarin verschil ik van mijn moeder. Zij is hier altijd. Ik vind ook een privéleven belangrijk. Da's denk ik toch een generatieverschil.”

FRANK BAHNMÜLLER